

forslag. Jeg mente, at man derved havde stræbt at komme ud over den Streg, hvortil man i Virkeligheden kan naa ved en Bestatningslov. At dette Forslag tillige har taget Sigte paa de to første Formaal, har vel været mig klart, og for saa vidt man vil indskrænke sig til at tage Sigte særlig paa dem, skal jeg meget gerne gaa med til en Forhandling paa det Grundlag, som Forslaget byder, og søge, om man kunde give Regler for at løse dette Forhold, altsaa imødekomme det Formaal, her er Tale om, uden at afvente en endelig Ordning af den personlige Kommuneskat. Jeg skal gerne gaa med til at forsøge dette. Om det lykkes, bliver jo et andet Spørgsmaal. Men jeg tror som sagt, at det store Formaal, hvorpaa der fra den ærede Ordførers Side blev lagt saa megen Vægt, nemlig at arbejde imod Kapitalens Overmægt for Detailhandelens Vedkommende, maa vi styde noget til Side. Det kan ikke nytte at fastholde det, man vil ikke kunne opnaa noget tilstrækkeligt i den Henseende. Og jeg tror, det navnlig er dette Formaal, der har ledet til, at Forslaget har faaet det Indhold, som det har, navnlig altsaa, at Afgiften er bleven af den Karakter, som den er, idet den er bleven sat i Forhold til Omsætningen. Hvis vi nemlig kom bort fra det Synspunkt, jeg her har fremhævet, vilde det være rimeligt, saafremt man vil søge særskilt Næringsafgift for de Personer, som der her er Tale om, enten at gaa den Vej, som Næringslovforslaget har anvist, eller ogsaa at holde sig til de Skatteprincipper, som vi have i den bestaaende Lovgivning, saa at vi søge i hvert Tilfælde at fastholde en Indkomsskat og ikke en Omsætningskat. Den Regel, som er optagen i Næringslovforslagets § 21, er ikke saa vilkaarlig, som den ærede Ordfører gif ud fra. Man tilsigter derved ganske vist at dele Næringerne efter deres Omfang, men denne Inddeling beror paa et Støn og selvfølger sig ikke paa et vilkaarligt Støn, men et forsvaarligt Støn, udøvet af Kommunalbestyrelsen, og et Støn, der staar under Appel til Indenrigsministeriet. Der er saaledes et Værn for de paagældende Næringsbrugere med Hensyn til Vilkaarlighed fra Kommunalbestyrelsens Side, og jeg tror ikke, der er nogen Grund til ved en Bestemmelse som denne at frygte for, at Kommunalbestyrelsen skulde benytte Bestemmelsen til vilkaarlig at sætte den paagældende næringsdrivende i en meget høj Skat for at fordrive ham fra Kommunen. Sigt behøver man ikke at frygte. Men den Skattemaade, som Næringslovforslaget anviser, turde i mange Henseender

føre til et mere lempeligt og rimeligt Resultat end den Skattemaade, som det foreliggende Forslag anviser. — Jeg jøgte i mit Foredrag særlig at fremhæve den Forstel, der er mellem de Folk, der kun have eet Næringsbrug, og de store Firmaer, der søge at oprette Filialer, og den Forstel vil jeg stadig fastholde. Jeg tror, man har godt af at have den for Øje ved Gennemførelsen af en Bestemmelse som den, der her er Spørgsmaal om, idet man netop derved vil undgaa ikke saa Vanskeligheder. Dette Tilfælde, som blev fremdraget af den ærede Ordfører, at en Mand driver Næring i en Kommune, men flytter bort fra den for at unddrage sig for Skatten, er sikkert ikke meget praktisk, navnlig ikke saafremt vi da beskæftige os med en Bestatning udelukkende af Detailhandelen. Men noget ganske andet er det, at man vel kan finde Købstadkommuner, der have faaet deres Formue- og Lejlighedsstat sat i et saadant System, at det leder til, at de velhavende i Kommunerne blive beskattede aldeles uforholdsmæssigt højt, og at dette kan være en Grund for dem til at flytte bort fra Kommunerne. Det er ganske forstaaeligt, men derpaa tror jeg kun, der kan repareres ved, at Kommunalbestyrelsen søger at bringe sine Regler ind paa et mere billigt og rimeligt Grundlag.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Bramsens): I Anledning af den højtærede Ministers sidste Udtalelser, at han mente, at den Maade, hvorpaa Afgiften var foreslaaet i Næringslovforslaget, vil være mere lempelig for de beskattede end den, vi have bragt i Forslag, skal jeg bemærke, at det har jo ikke været muligt for os at bringe de samme Bestemmelser i Forslag, som Næringslovkommissionen og senere Regeringen i § 21 har foreslaaet, fordi vi for det første ikke synes om dem af de Grunde, jeg har udtalt, men dernæst ogsaa, fordi selve den højtærede Minister ved Lovforslagets Forelæggelse og 1ste Behandling her i Aar sagde, at han ikke var uden Betænkelse ved at overlade til Kommunalbestyrelserne at taksere Næringerne. Vi have da haft nogen Grund til at tro, at naar vi foreslog en anden Maade end den, kunde vi være heldigere. I alt Fald tror jeg ganske sikkert, at hvis vi havde valgt samme Form som Næringslovforslaget, saa vilde vi have maattet møde den Udtalelse fra den højtærede Minister, at han ikke fandt den uden Betænkelse, netop paa Grund af dens ret vilkaarlige Bestaaenhed. Ministerens Betænkelse er